

וזהו מה שמשמיענו המדרש, שהמציאות של מי המבול על פני כל הארץ³⁶ הוא (גם) ענין שכולו קדושה³⁷ – דוגמא ל"תחילת ברייתו של עולם", כאשר "כל העולם כולו מים במים", כי "לא הי' קלוטו של הקב"ה עולה אלא מן המים".

ויש לומר, שזהו התוכן הפנימי בביאור אדה"צ הג"ל שמי המבול היו בדוגמא למי מקוה³⁸ – שכן מצינו טבילה במקוה שהיא אך לתוספת קדושה (ולא כדי לטהר מטומאה) [כמו טבילות של הכהן גדול ביוהכ"פ, שאחרי הטיבילה הראשונה כבר נטהר מכל חשש טומאה³⁹, וכולו הן רק לתוספת קדושה, שעולה מדרגא לדרגא בקדושה גופא].

ולכן, כאשר אדמו"ר הזקן הי' קורא בתורה, הי' נשמע בקריאתו (אצל אדמו"ר האמצעי) תוכן פירוש הדברים כפי ש"התורה מדברת בעליונים", ששם (גם) פ' התוכחה היא מעיקרא ענין שכולו טוב וברכה.

[וימתק ע"פ מה דמפרש אדמו"ר הי' זקני את הלשון "קורא בתורה" – "שע"י עסק התורה (האדם) קורא להקב"ה לכוא אליו כניכול כאדם הקורא לחבירו שיבא אליו וכבן קטן הקורא לאביו לבא אליו להיות עמו בצוותא חדא"⁴⁰ – וכן בענינו, שע"י קריאת התורה של אדמו"ר הזקן, קרא והמשיך התורה כפי שהיא בעליונים, אצל הקב"ה⁴¹ (דשם "לא יגורך רע", כנ"ל)].

ד. ועד"ז הוא הביאור בדברי ה' מדרש אודות מי המבול:

זה שהמבול בא להעניש את אנשי דור המבול, וגם לטהר את הארץ מ'טומאת חטאי דור המבול, ה"ז רק כפי שהענין הוא למטה וכפשוטו: אמנם מכיון שענין המבול מסופר בתורה – בהכרח לומר שענין המבול לכל פרטיו ישנו ג"כ בתורה כפי שהיא "בעליונים", ב"עולם" שלא שייך בו שום ענין של רע וחטא.

שאינה נראית ונגלית לעיני בשר כי היא מעלמא דאתכסי" (תניא פכ"ז) – כי שם, מה שהאדם מרגיש הוא יסורים, משאיכ בהמדובר בפנים, שמלכתחילה "כולהו ברכתא ניהו" בגלוי ממש.

(33) תניא ספלי"ז.

(34) ביאור ב' הדוגמאות ראה לקוטי לוי"צ לתניא ע' יז.

(35) וי"ל שבאמרו "כשאבא קורא" רמז ג"כ שבקריאת אדה"צ היתה נשמעת קריאתו של "אבינו" שבשמים (שאצלו ית' לא יגורך רע). – ולהעיר, שגם בעל המאמר במדרש (שהובא בתחילת הליקוט) הוא "רבי אבא".

(36) היינו, שתוכן זה שבענין המבול (כפי שהוא "בעליונים") נמשך במי המבול הגשמיים למטה בארץ:

מכיון ש"תורה לא כשמים היא" אלא ניתנה למטה בארץ (שהכוונה בזה היא לכל חלקי התורה, וכמובן מפסק דין אדמו"ר הזקן בהלכות ת"ת שלו (פי"א ס"ד), שכל אחד ואחד מ ישראל מחוייב בלימוד כל ד' חלקי התורה) – הרי מובן, דזה שלכל ענין שבתורה יש פירוש כפי שהתורה היא "בעליונים" – איז הכוונה ש"מקומו" של פירוש זה הוא רק ב"עליונים", אלא (שתוכנו של ענין) זה נמשך גם ב"תחתונים".

וכן בענינו, שתוכן האמור במי המבול אינו רק ענין שהי' רק בעולמות עליונים, אלא שבמי המבול הגשמיים (שהציפו את העולם בפשטות ואשר בהם נאבד דור המבול, וטהרו את העולם מטומאת ה' חטאים) היתה גם התכונה של "תוספת" טהרה, כענין המבול בעליונים.

(37) ולהעיר מהביאור בהכתוב (שה"ש ח, ז) "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" – "מים רבים" למעלותא, "ההתבוננות" בגדולת ה' ביחוד. . . שמוזה נמשך ואהבת . . . בכל מאדך בלי גבול" (תו"א תולדות יח, ב).

(38) ראה אוה"ת (וסה"מ תרכ"ז) שצוין בסוף הערה 9.

(39) ראה רמב"ם הל' עבודת יוהכ"פ פ"ב ה"ג.